

Arrest

nr. 226 925 van 30 september 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Rue des Brasseurs 33
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren allen van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 april 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 maart 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 31 december 2015 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 24 juni 2016 wordt deze aanvraag met betrekking tot de medische problematiek van de eerste verzoekende

partij ontvankelijk verklaard en met betrekking tot de medische problematiek van de minderjarige dochter van de verzoekende partijen onontvankelijk verklaard. Op 18 april 2017 wordt de ontvankelijk verklaarde aanvraag ongegrond verklaard. Op 22 januari 2018, bij arrest nr. 198 311, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.2 Op 30 november 2018 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.3 Op 15 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag met betrekking tot de medische problematiek van de eerste verzoekende partij onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 28 maart 2019 aan de verzoekende partijen ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 30.11.2018 bij onze diensten werd ingediend door :

S(...), T(...) (RR: (...))
Geboren te (...) op (...)
J(...), V(...) (RR: (...))
Geboren te (...) op (...)
+ kinderen
S(...), A(...), ° (...)
S(...), An(...), °(...)
Nationaliteit: Kosovo
Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Betreffende de medische elementen aangehaald voor S(...), T(...).

Op 31.12.2015 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 30.11.2018 en in de bijgevoegde medische attesten (: zie bevestiging arts d.d. 12.03.2019 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk. (...)"

1.4 Op 15 maart 2019 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing waarbij de aanvraag van 30 november 2018 met betrekking tot de medische problematiek van de tweede verzoekende partij ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Op 30 september 2019, bij arrest nr. 226 924, vernietigt de Raad deze beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen onder meer de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zetten in hun verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“1. Aangehaalde rechtsnormen (...)

2. Motivering van bestreden beslissing

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd: (...)

3. Uiteenzetting van het middel

Schending van artikel 9ter VW, (...), van de motiveringsplichten en van het zorgvuldigheidsbeginsel daar de nieuwe aanvraag wel degelijk nieuwe elementen inroept dan de eerdere aanvraag 9ter;

Verzoeker heeft gespecificeerd in zijn aanvraag dat er nieuwe elementen bestaan, namelijk:

- *De onmogelijkheid van terugkeer vastgesteld door de Arbeidsrechtbank van Luik in een vonnis uitgesproken op 7 september 2018 (stuk 3);*
- *De algemene verslechtering van zijn situatie;*
- *De onmogelijkheid voor hem om aan het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te antwoorden aangezien zijn psychische en mentale situatie verslechterd is;*
- *Zijn arbeidsongeschiktheid;*
- *Het nemen van Serlain, Risperidone, Clozapine;*
- *De ziekte van zijn echtgenote;*

Verwerende partij blijft in gebreke aan te tonen dat deze elementen geen nieuwe elementen zijn tegenover de aanvraag ingediend in 2015.

Verzoekende partij moet levenslang behandeld worden en zijn ziekte werd beschouwd als “erg” in het kader van zijn eerste aanvraag tot machtiging tot verblijf steunend op artikel 9ter VW.

De verslechtering van zijn psychologische situatie, samen met het feit dat hij niet kan werken en zelfs niet kan antwoorden op vragen in het kader van een asielaanvraag zijn degelijke nieuwe elementen die in rekening moeten worden genomen bij de analyse van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen in Kosovo.

Uw Raad had in het arrest 198.311 van 11 januari 2018 vastgesteld dat:

doch ook ingegaan op de wijze waarop de gezondheidszorg in Kosovo is georganiseerd. Verzoeker toont niet aan dat hij een attest van arbeidsongeschiktheid heeft voorgelegd. Het loutere feit dat de behandelend arts attesteert dat hij niet meer werkzaam is sedert 2009, betreft geen attest van arbeidsongeschiktheid. Bovendien betwist hij het gegeven dat zijn echtgenote hem zal vergezellen niet en wordt niet aangetoond dat zij niet zou kunnen instaan voor de kosten.

Het feit dat verzoeker nu een arbeidsongeschiktheid attest neerlegt en de ziekte van zijn vrouw ook inroept zijn nieuwe elementen waarmee verwerende partij rekening had moeten houden daar ze de “toegankelijkheid” van de zorgen beïnvloeden.

Verwerende partij toont niet aan dat de symptomen van verzoeker al dezelfde waren in 2015 noch dat de situatie in Kosovo niet is veranderd, noch dat de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de zorgen niet is veranderd.

Verwerende partij beperkt zich tot het vaststellen dat "uit deze medische attesten blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische getuigschriften gevoegd bij de aanvraag d.d. 31/12/2015" zonder te specificeren welke symptomen of diagnoses dezelfde zijn, welke behandeling dezelfde is, enz.

De attesten neergelegd bij de aanvraag ingediend op 30/11/2018 tonen de evolutie en huidige behandeling van verzoeker.

Bovendien hebben de gerechtelijke instanties geoordeeld dat de familie S(...)-J(...) zich in de onmogelijkheid bevonden om terug te keren naar hun land. Met dit element wordt er helemaal geen rekening gehouden alhoewel het een nieuw element is die verzoeker ingeroepen heeft.

Dit vonnis werd expliciet opgesomd en ingeroepen door verzoekers in hun aanvraag. Geen beroep werd aangetekend tegen deze beslissing zodat het nu definitief is.

Verzoekers onmogelijkheid om terug te keren wegens hun medische situatie werd vastgesteld door de Arbeidsrechtbank van Luik en verzoekers hebben dit vonnis aan hun aanvraag gevoegd om de onbeschikbaarheid en ontoegankelijkheid van de zorgen in Kosovo te bewijzen. Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met deze gerechtelijke beslissing, noch geantwoord op de argumenten die verzoekers daaruit halen.

De motivering van de bestreden beslissing is onvoldoende, schendt artikel 9ter VW (...) et de beslissing moet vernietigd worden."

3.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

"De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter §3, 5° van de vreemdelingenwet en dit nadat de ambtenaar-geneesheer d.d. 12 maart 2019 een advies opstelde ten aanzien van verzoekers medische aandoening dat onder meer luidt als volgt: (...)

In het kader van een vorige aanvraag werd door de ambtenaar-geneesheer d.d. 10 april 2017 een advies opgesteld dat onder meer luidt als volgt: (...)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp d.d. 22 januari 2018, bij arrest nr. 198.311, het beroep tot nietigverklaring ingediend op 19 mei 2017 gericht tegen de ongegrondheidsbeslissing gevolgd op voormeld advies, waardoor die beslissing samen met het advies definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Verzoeker betwist niet dat hij zich in zijn nieuwe aanvraag opnieuw heeft beroepen op zijn chronische psychiatrische problematiek, die reeds het voorwerp uitmaakte van een onderzoek in het kader van zijn aanvraag ingediend in 2015.

Verzoeker gaat er met zijn betoog en verwijzing naar een vonnis van de arbeidsrechtbank aan voorbij dat het aan de ambtenaar-geneesheer als enige toekomt om een beoordeling te maken omtrent de ernst van de aandoening en omtrent de mogelijkheden van de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de nodige zorgen in het herkomstland. Bij dit oordeel dient de ambtenaar-geneesheer rekening te houden met de medische stukken die worden gevoegd bij de aanvraag. Een vonnis van de arbeidsrechtbank betreft geen medisch stuk en doet geen afbreuk aan artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat de bevoegdheid legt bij de ambtenaar-geneesheer en niet bij een rechtscollège.

Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet luidt: (...)

Waar verzoeker stelt dat het nieuwe element zou bestaan in de algemene verslechtering van zijn situatie, dient opgemerkt dat hij niet betwist dat reeds in het kader van zijn vorige aanvraag werd vastgesteld dat verzoeker voor zijn aandoening terecht kan in het herkomstland. Hij toont niet aan waarom zijn eventuele verslechterde medische situatie een invloed zou zijn op de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de zorgen. (...)

Verzoekers kunnen vervolgens niet gevolgd worden waar zij menen dat de ziekte van verzoekster een nieuw element zou zijn, dat de toepassing van artikel 9ter §3, 5° van de vreemdelingenwet zou uitsluiten.

Voor verzoekster werd er immers een afzonderlijke aanvraag 9ter ingediend, naar aanleiding waarvan de ambtenaar-geneesheer d.d. 12 maart 2019 volgend advies opstelde: (...)

Uit voorgaande blijkt dat de medische situatie van verzoekster niet van die aard was om haar te machtigen tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat er ook in haar hoofde geen medisch bezwaar voorhanden was om terug te keren naar het herkomstland. Verzoeker toont niet aan op welke wijze de medische toestand van zijn echtgenote, de toepassing van artikel 9ter §3, 5° van de vreemdelingenwet voor wat betreft zijn dossier zou uitsluiten.

M.b.t. de arbeidsongeschiktheid van verzoekster, dien opgemerkt dat de ambtenaar-geneesheer in het advies dat betrekking heeft op verzoekster uiteenzette dat voldoende lichaamsbeweging het herstel nochtans kan bevorderen. Bovendien werd de arbeidsongeschiktheid enkel bepaald tot einde juni en wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster na haar terugkeer niet tewerkgesteld zou kunnen worden. Bovendien werd er rekening gehouden met de context waarin verzoekers zullen belanden na terugkeer waar gewezen werd op de aanwezigheid van familieleden en meer bepaald van verzoeksters broer en twee zussen.

Het enig middel is niet ernstig."

3.3 De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partijen niet kunnen voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maken zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk. De verzoekende partijen voeren echter aan dat omtrent een aantal relevante elementen niet of niet afdoende werd gemotiveerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid dan weer de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren.

Het *in casu* relevante artikel 9ter, § 3, 5° luidt als volgt:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een

aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan."

In casu verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk, aangezien de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling, met name in de aanvraag van 31 december 2015. Hierbij wordt verwezen naar het medisch advies dat de ambtenaar-geneesheer op 12 maart 2019 opstelde met betrekking tot de medische problematiek van de eerste verzoekende partij. De ambtenaar-geneesheer bracht het volgende advies uit:

"(...) S(...), T(...) (R.R.: (...))

Mannelijk

nationaliteit: Kosovo

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 30.11.2018 en 31.12.2015 te vergelijken.

Mr. S(...) legt in zijn aanvraag dd. 30/11/2018 een SMG voor opgesteld door Dr. L(...) M(...) (psychiater) op 09/10/2018, een medisch attest d.d. 06/06/2018 en 11/12/2018 van dezelfde specialist.

Uit deze medische attesten blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische getuigschriften gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 31/12/2015; Op het SMG d.d. 09/10/2018 en bijlagen wordt namelijk vermeld dat Mr. S(...) lijdt aan een chronische psychiatrische problematiek (van het schizofrene type?) met episodes van psychose en auditieve hallucinaties versus majeure depressieve gevoelens.

Op het SMG d.d. 09/10/2018 en bijlagen wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor Mr. S(...). Het voorgelegde SMG en de bijlagen bevestigen dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. (...)"

Dit advies werd onder gesloten omslag aan de eerste verzoekende partij overhandigd en naar dit advies wordt expliciet verwezen in de motivering van de bestreden beslissing, waarvan het een integraal deel uitmaakt.

Zoals blijkt uit het medisch advies van 12 maart 2019, werd door de gemachtigde aan de ambtenaar-geneesheer gevraagd om de medische documenten die in het kader van de aanvragen van 31 december 2015 en 30 november 2018 werden voorgelegd, met elkaar te vergelijken. De ambtenaar-geneesheer beschikt hierbij over een ruime beoordelingsbevoegdheid en de Raad mag deze beoordeling niet maken in de plaats van de ambtenaar-geneesheer. De Raad moet echter wel in staat worden gesteld om na te gaan waarop de ambtenaar-geneesheer zich gebaseerd heeft om te besluiten dat het in het kader van de aanvraag van 30 november 2018 voorgelegde standaard medisch getuigschrift (hierna ook: SMG) van 9 oktober 2018 en bijlagen slechts de reeds eerder (in de aanvraag van 31 december 2015) aangehaalde gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij bevestigen. De Raad benadrukt dat de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer niet betekent dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (RvS 18 september 2013, nr. 224.723). Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert ook niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten. Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleefte en de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van deze onontvankelijkheidsbeslissing. Het is de verzoekende partijen derhalve toegelaten om de onwettigheden die aan dit advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijk door de gemachtigde op grond van het voormelde artikel 9ter genomen beslissing (cf. RvS 28 juni 2011, nr. 214.213; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590).

In hun verzoekschrift voeren de verzoekende partijen aan dat de eerste verzoekende partij in de aanvraag heeft gespecificeerd dat er nieuwe elementen bestaan, waarna zij deze opsommen. Hierbij verwijzen zij onder meer naar een vonnis van 7 september 2018 van de arbeidsrechtbank te Luik, waarin deze de onmogelijkheid tot terugkeer heeft vastgesteld, naar de algemene verslechtering van de

situatie en de arbeidsongeschiktheid van de eerste verzoekende partij en naar de ziekte van haar echtgenote (zijnde de tweede verzoekende partij). De verzoekende partijen zetten uiteen dat de verslechtering van de psychologische situatie van de eerste verzoekende partij, samen met onder meer het feit dat zij niet kan werken, degelijke nieuwe elementen zijn die in rekening moeten worden genomen bij de analyse van de beschikbaarheid en toegankelijk van de zorgen in Kosovo. Vervolgens citeren zij uit het arrest nr. 198 311 van 22 januari 2018, waarin het beroep gericht tegen de ongegrondheidsbeslissing genomen in het kader van de eerste aanvraag van 31 december 2015 werd verworpen. Hierin stelde de Raad vast dat de eerste verzoekende partij niet aantoonde dat zij een attest van arbeidsongeschiktheid had voorgelegd en het gegeven niet betwistte dat haar echtgenote haar zal vergezellen, en dat niet werd aangetoond dat deze niet zou kunnen instaan voor de kosten. De verzoekende partijen voeren aan dat het feit dat de eerste verzoekende partij nu een arbeidsongeschiktheidsattest neerlegt en de ziekte van haar vrouw ook inroept, nieuwe elementen zijn waarmee de ambtenaar-geneesheer had moeten rekening houden, daar ze de 'toegankelijkheid' van de zorgen beïnvloeden.

De Raad wijst vooreerst erop dat zich met betrekking tot de eerste verzoekende partij geen medische documenten in het administratief dossier bevinden. Het in strijd met artikel 7 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet-geïncrimineerde administratief dossier bevat meerdere documenten waaruit blijkt dat medische stukken werden beveiligd. Voor de tweede verzoekende partij bevinden zich enkele van de medische stukken weliswaar in een afzonderlijk mapje "*Medische documenten 9ter*", maar dit mapje bevat geen stukken voor de eerste verzoekende partij. Ook een mapje "*Medische documenten 9ter*", specifiek voor de eerste verzoekende partij, is niet te vinden in het administratief dossier. De medische documenten met betrekking tot de beide relevante aanvragen bevinden zich dan ook niet in het administratief dossier. De verzoekende partijen voegen zelf bij hun verzoekschrift het medisch advies van 12 maart 2019, afgegeven in het kader van de aanvraag van 30 november 2018. Het arrest nr. 198 311 van 22 januari 2018 bevat een weergave van het medisch advies van 10 april 2017, afgegeven in het kader van de aanvraag van 31 december 2015. Bijgevolg kunnen deze adviezen op zich wel met elkaar vergeleken worden. Ook de beide aanvragen, met de niet-medische bijlages, bevinden zich in het administratief dossier. Een van de stukken bij de recentste aanvraag is het voormelde vonnis van 7 september 2018. Daarnaast bevat het administratief dossier een aanvulling van 19 december 2018 op de aanvraag van 30 november 2018, waarin de verzoekende partijen volgens de bijgevoegde brief nieuwe stukken toevoegen aan het dossier, met name attesten van arbeidsongeschiktheid (een arbeidsongeschiktheid van 100% wegens ziekte wat betreft de tweede verzoekende partij, en een verlenging van de arbeidsongeschiktheid van 100% wat betreft de eerste verzoekende partij). Zij stellen nog dat hieruit (en uit de bestaande situatie in Kosovo) voortvloeit dat de verzoekende partijen geen toegang zullen hebben tot de noodzakelijke zorgen, als zou worden geoordeeld dat deze zorgen beschikbaar zijn (*quod non* volgens de verzoekende partijen). Het betrokken attest voor de tweede verzoekende partij bevindt zich wel in het administratief dossier en hieruit blijkt een arbeidsongeschiktheid van 100% van 11 december 2018 tot 30 juni 2019. Het attest voor de eerste verzoekende partij bevindt zich echter niet in het administratief dossier. Ten slotte bevindt zich in het administratief dossier nog een op 22 januari 2019 gedateerde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die op 31 januari 2019 door de gemeente Wanze aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd overgemaakt. Blijkens de inventaris van deze aanvraag hebben de stukken 8 tot 17 betrekking op het medische luik. Deze stukken, die zich ook daadwerkelijk in het administratief dossier bevinden, betreffen onder meer een SMG van 9 oktober 2018 voor elk van de verzoekende partijen, attesten van 10 augustus 2017, 13 maart 2018 en 20 april 2018 van dr. M. met betrekking tot de tweede verzoekende partij, een medisch getuigschrift van 6 juni 2018 van dr. M. met betrekking tot de eerste verzoekende partij, een psychologisch advies van 26 januari 2018 van psycholoog J. met betrekking tot de tweede verzoekende partij, een psychologisch evolutierapport van 10 juli 2018 van psycholoog J. met betrekking tot de tweede verzoekende partij, en een sociaal rapport van juli 2018 van sociaal assistent V. met betrekking tot de tweede verzoekende partij.

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer in zijn medisch advies van 12 maart 2019 vaststelt dat de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij ongewijzigd is, waarna hij verwijst naar de diagnose van de eerste verzoekende partij die blijkt uit het SMG van 9 oktober 2018 (en bijlagen), met name "*een chronische psychiatrische problematiek (van het schizofrene type?) met episodes van psychose en auditieve hallucinaties versus majeure depressieve gevoelens*". Dit is dezelfde diagnose zoals weergegeven in het medisch advies van 10 april 2017.

De verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift dat de ambtenaar-geneesheer zich beperkt tot te stellen dat *"uit deze medische attesten blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische getuigschriften gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 31/12/2015"*, zonder te specificeren welke symptomen of diagnoses dezelfde zijn, welke behandeling dezelfde is, enz. Zij wijzen ook op de verslechtering van de psychologische situatie van de eerste verzoekende partij als nieuw element.

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer inderdaad niet verder verduidelijkt op grond waarvan hij tot zijn vaststelling komt, en louter de diagnose herneemt zoals die was opgenomen in het medisch advies van 10 april 2017. Ook wordt geen melding gemaakt van enige verslechtering. Gelet op het ontbreken van de medische attesten met betrekking tot de eerste verzoekende partij, is het echter niet mogelijk om na te gaan welke diagnose en symptomen werden vermeld in de attesten bij de aanvraag van 2015 en welke in de attesten bij de aanvraag van 2018, en in welke mate sprake is van een verslechtering. Aangezien het bestuur de voormelde determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt het de wettigheidscontrole op zijn beslissing onmogelijk (cf. RvS 1 oktober 2001, nr. 99.323; RvS 16 december 1998, nr. 77.657; RvS 17 februari 1998, nr. 71.867; RvS 9 oktober 1997, nr. 68.784). Alleen al om deze reden moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

Zelfs als zou kunnen aangenomen worden dat het SMG van 9 oktober 2018 en het medisch getuigschrift van 6 juni 2018 van dr. M. die bij de aanvraag van 22 januari 2019 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn gevoegd en die zich in het administratief dossier bevinden, dezelfde medische attesten zijn die worden opgesomd in de inventaris bij de aanvraag van 30 november 2018 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dan nog beschikt de Raad hoe dan ook niet over het in het kader van de aanvraag van 31 december 2015 voorgelegde SMG en de andere medische attesten. Bijgevolg maakt de verwerende partij het, door een onvolledig dossier aan de Raad te bezorgen, voor de Raad op dit vlak hoe dan ook onmogelijk om op een degelijke manier zijn wettigheidstoetsing te doen.

De Raad merkt nog op dat in het voormelde SMG van 9 oktober 2018 de volgende diagnose wordt gesteld: *"Trouble Psychotique (de type schizophrénique ?) versus épisode dépressif majeur avec caractéristiques psychotiques non congruentes à l'humeur. Probable fléchissement psychique progressif non spécifié, d'ordre dépressif, autorisant une activité professionnelle jusqu'en 2009. Invalidation franche par le trouble, affectant sévèrement les différents champs psychique (affects, cognition, volition...), et les différents champs de la vie affective, sociale et professionnelle. Cette situation péjorative est clairement entretenue par le stress psycho social majeur lié à l'incertitude de la situation de vie de la famille."* Ook is een uitgebreide medische voorgeschiedenis opgenomen, te beginnen in februari 2015. Vervolgens wordt ingegaan op de evolutie in november 2015 en op 22 december 2016, en daarna op 27 juli 2017, 19 september 2017, 27 maart 2018 en ten slotte 9 oktober 2018. Als dit SMG daadwerkelijk het SMG is dat werd neergelegd in het kader van de aanvraag van 30 november 2018, kan de Raad slechts vaststellen dat de diagnose zoals opgenomen in het medisch advies van 12 maart 2019 niet als dusdanig wordt vermeld in het betrokken SMG. Ook blijkt uit het medisch advies van 12 maart 2019 niet of en zo ja, in welke mate, de ambtenaar-geneesheer met de weergegeven evoluties rekening heeft gehouden. Verder gaat de ambtenaar-geneesheer niet in op de vermelding van een netto-verslechtering op 27 maart 2018. De Raad wijst erop dat het medisch advies van 10 april 2017 een SMG van 22 december 2016 opsomt als meest recente medisch attest. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de informatie vanaf de evolutie op 27 juli 2017 nieuwe informatie betreft. Omdat de ambtenaar-geneesheer echter geen concrete vergelijking qua diagnose en symptomen (en behandeling) maakt, is het voor de Raad echter niet mogelijk om na te gaan met welke informatie hij al dan niet rekening heeft gehouden. Het blijkt ook niet op welke manier hij de vermelde fluctuaties en verslechteringen heeft beoordeeld, en waarom deze niet relevant zouden zijn. Op dit vlak ligt dan ook een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de formele motiveringsplicht voor. De Raad benadrukt nog dat hij niet in de plaats van de ambtenaar-geneesheer kan oordelen of de gezondheidstoestand van de verzoekende partij daadwerkelijk ongewijzigd is gebleven. Deze bevoegdheid ligt slechts bij de ambtenaar-geneesheer, die hierbij zorgvuldig moet handelen en zijn advies op een afdoende en volledige manier moet motiveren.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de verzoekende partijen niet betwisten dat de eerste verzoekende partij zich in haar nieuwe aanvraag opnieuw heeft beroepen op haar chronische psychiatrische problematiek, die reeds het voorwerp uitmaakte van een onderzoek in het kader van haar aanvraag ingediend in 2015. Uit het voorgaande is echter gebleken dat de verzoekende partijen zich echter niet zonder meer op deze diagnose hebben beroepen, maar hebben benadrukt dat sprake is van

een verslechtering. De verwerende partij kan dan ook niet voorhouden dat de verzoekende partijen niet betwisten dat zonder meer sprake is van eenzelfde diagnose.

Zelfs los van de gebreken met betrekking tot de diagnose, symptomen en verslechtering van de psychologische situatie, moet de Raad samen met de verzoekende partijen vaststellen dat de ambtenaar-geneesheer zich beperkt heeft tot een verwijzing naar de (volgens hem) ongewijzigde gezondheidstoestand, zonder dat hij echter een analyse heeft gemaakt van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen in Kosovo.

De Raad benadrukt dat het *in casu* relevante artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet vraagt om een vergelijking van de *“ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk”*. De ambtenaar-geneesheer kan niet voorhouden dat dit slechts zou doelen op de aandoening op zich. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt: *“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”* Bijgevolg zijn de volgende elementen relevant ter ondersteuning van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet: de ingeroepen ziekte, de graad van ernst van deze ziekte, de noodzakelijk geachte behandeling, en de mogelijkheden van (zijnde de beschikbaarheid) en toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst. Als hij onderzoekt of de aangehaalde elementen ter ondersteuning van de huidige aanvraag reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag, moet de ambtenaar-geneesheer aldus rekening houden met alle in het licht van het voormelde artikel 9ter relevante elementen. *In casu* hebben de verzoekende partijen uitdrukkelijk gewezen op nieuwe elementen die volgens hen een invloed hebben op de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen in Kosovo. De ambtenaar-geneesheer kon zich dan ook niet beperken tot een loutere vergelijking van de ingeroepen medische problematieken op zich, maar had ook moeten nagaan of op vlak van de toegankelijkheid van de adequate behandeling in het land van herkomst al dan niet nieuwe elementen werden ingeroepen door de verzoekende partijen.

Zoals hoger reeds aangegeven, stelde de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 10 april 2017 met betrekking tot de *“toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst / terugname”* het volgende: *“Betrokkene legt geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene en diens echtgenote geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt in hun land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zouden kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.”* De Raad herhaalt dat dit advies zich niet in het administratief dossier bevindt, maar wel wordt weergegeven in zijn arrest nr. 198 311 van 22 januari 2018. Uit het betrokken advies blijkt aldus dat de ambtenaar-geneesheer in het kader van de eerste aanvraag van 31 december 2015 van oordeel was dat de eerste verzoekende partij de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp zou kunnen dragen door zelf te werken en doordat haar echtgenote (de tweede verzoekende partij) kon werken. Hij baseerde dit oordeel op het feit dat geen bewijs van arbeidsongeschiktheid werd voorgelegd door de eerste verzoekende partij en op het feit dat er geen elementen in het dossier waren die erop wijzen dat zij en haar echtgenote geen toegang tot de arbeidsmarkt zouden hebben in hun land van oorsprong. In de nieuwe aanvraag van 30 november 2018 leggen de verzoekende partijen echter wel attesten van arbeidsongeschiktheid voor. Zoals hoger reeds vermeld, bevinden de attesten met betrekking tot de echtgenote van de eerste verzoekende partij (zijnde de tweede verzoekende partij) zich wel in het administratief dossier (met name in het afzonderlijke mapje *“medische documenten 9ter”*), terwijl de attesten met betrekking tot de eerste verzoekende partij weliswaar beschreven worden in een begeleidende brief van 19 december 2018, maar zich op zich niet in het administratief dossier bevinden.

De ambtenaar-geneesheer, die in het kader van de eerste aanvraag van 31 december 2015 uitdrukkelijk oordeelde dat een bewijs van arbeidsongeschiktheid en de vraag of de eerste verzoekende partij en haar echtgenote al dan niet toegang tot de arbeidsmarkt zouden hebben in Kosovo, in het licht van de toegankelijkheid van de noodzakelijke hulp relevant was, gaat in zijn advies van 12 maart 2019 met betrekking tot de huidige aanvraag van 30 november 2018 in het geheel niet na of op vlak van de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen nieuwe elementen werden voorgelegd.

Hij gaat niet in op de ingeroepen ziekte en het voorgelegde attest van arbeidsongeschiktheid van de echtgenote van de eerste verzoekende partij. Het medisch advies van 12 maart 2019 bevat dan ook geen enkele motivering over de vraag of de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat deze elementen een invloed hebben op de mogelijkheid voor de echtgenote van de eerste verzoekende partij om te werken in het land van herkomst en zo (mee) in te staan voor de kosten van de noodzakelijke hulp voor de eerste verzoekende partij, en of in deze zin sprake is van nieuwe dan wel reeds ingeroepen elementen overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 5° *juncto* artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer heeft dan ook in strijd met de voormelde bepalingen en het zorgvuldigheidsbeginsel geen rekening gehouden met deze elementen, minstens ligt in dit verband een schending van de formele motiveringsplicht voor.

Wat de voorgelegde stukken met betrekking tot de (verlenging van de) arbeidsongeschiktheid van de eerste verzoekende partij zelf betreft, kan de Raad slechts vaststellen dat het door de onvolledigheid van het administratief dossier voor hem niet mogelijk is om na te gaan wat de inhoud van de betrokken stukken precies is en of hieruit inderdaad een (verlenging van de) arbeidsongeschiktheid van de eerste verzoekende partij blijkt. Bijgevolg is het voor de Raad ook niet mogelijk om na te gaan of de ambtenaar-geneesheer in strijd met artikel 9ter, § 3, 5° *juncto* artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet heeft gehandeld, door bij zijn vergelijking van de beide aanvragen met deze stukken geen rekening te houden, minstens erover niet te motiveren. Aangezien het bestuur de voormelde determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt het ook wat dit betreft de wettigheidscontrole op zijn beslissing onmogelijk. Doordat de Raad niet kan nagaan of de ambtenaar-geneesheer op dit vlak is tekortgeschoten bij het opstellen van zijn medisch advies van 12 maart 2019, moet ook om deze reden de bestreden beslissing die uitdrukkelijk steunt op dit advies, worden vernietigd.

Ten slotte wijzen de verzoekende partijen op het feit dat de gerechtelijke instanties hebben geoordeeld dat de familie zich in de onmogelijkheid bevond om wegens hun medische situatie terug te keren naar hun land van herkomst. Zij benadrukken dat zij het vonnis van 7 september 2018 van de arbeidsrechtbank te Luik expliciet hebben opgesomd en ingeroepen als nieuw element in hun aanvraag van 30 november 2018. De verzoekende partijen stellen dat de ambtenaar-geneesheer of de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met deze gerechtelijke beslissing, noch hebben geantwoord op de argumenten die de verzoekende partijen eruit halen. De Raad stelt vast dat uit de aanvraag van 30 november 2018 inderdaad blijkt dat de verzoekende partijen verwijzen naar en citeren uit het betrokken vonnis, en uitdrukkelijk aangeven dat de door de rechtbanken erkende medische onmogelijkheid om terug te keren een van de redenen is waarom zij een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indienen. In het onderdeel van hun aanvraag met betrekking tot de onbeschikbaarheid en niet-toegankelijkheid van de zorgen citeren zij opnieuw uit het voormelde vonnis. Het vonnis is ook als stuk bij de aanvraag gevoegd.

De Raad stelt vast dat de arbeidsrechtbank op 7 september 2018 met verwijzing naar een OSAR-rapport van 4 juli 2016 oordeelde dat zowel de beschikbaarheid als de toegankelijkheid van de zorgen tekortschieten, en besloot, rekening houdend met de pathologie van de eerste verzoekende partij (en van haar echtgenote) dat zij zich in de medische onmogelijkheid bevinden om terug te keren naar hun land van herkomst. Het betrokken OSAR-rapport werd (samen met een aantal andere rapporten) ook besproken en gevoegd bij de aanvraag van 30 november 2018.

De Raad benadrukt, net als de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, dat uit het hoger geciteerde artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk blijkt dat de bevoegdheid voor het beoordelen van de in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet relevante elementen (die de Raad hoger reeds heeft opgesomd) uitsluitend bij de ambtenaar-geneesheer ligt. Dit betreft bijgevolg ook de bevoegdheid om overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet na te gaan of het elementen betreft die reeds zijn ingeroepen ter ondersteuning van eerdere aanvragen. De ambtenaar-geneesheer bij het opstellen van zijn medisch advies in dit verband, en de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing inzake de nieuwe aanvraag, hebben echter wel degelijk de plicht om rekening te houden met en te motiveren omtrent de elementen die de verzoekende partijen in hun aanvraag hebben ingeroepen als in het licht van het voormelde artikel 9ter relevante elementen. *In casu* hebben de verzoekende partijen het vonnis van 7 september 2018 van de arbeidsrechtbank te Luik ingeroepen in het kader van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de adequate behandeling in het land van herkomst. Het betreft dan ook twee relevante elementen overeenkomstig het voormelde artikel 9ter, § 1, vijfde lid. De verzoekende partijen hebben bovendien uitdrukkelijk aangegeven dat de door de arbeidsrechtbank gemaakte beoordeling

een van de redenen is waarom zij zijn overgegaan tot het indienen van een nieuwe aanvraag. Noch uit het medisch advies van 12 maart 2019 noch uit de bestreden beslissing van 15 maart 2019 blijkt echter dat de ambtenaar-geneesheer respectievelijk de gemachtigde op enigerlei wijze met het betrokken vonnis rekening hebben gehouden. Ook blijkt geenszins dat en om welke reden de ambtenaar-geneesheer en/of de gemachtigde van oordeel waren dat dit vonnis *in casu* irrelevant is. Bijgevolg ligt ook wat dit element betreft een schending voor van de zorgvuldigheidsplicht, minstens de formele motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. De Raad merkt nog op dat het niet aan hem als annulatierechter is om deze beoordeling in de plaats van de ambtenaar-geneesheer en/of de gemachtigde door te voeren.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de ambtenaar-geneesheer bij zijn beoordeling van de ernst van de aandoening en omtrent de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de nodige zorgen in het herkomstland – beoordeling die hem als enige toekomt – rekening moet houden met de gevoegde medische stukken. Zij stelt dat een vonnis van de arbeidsrechtbank geen medisch stuk is. De Raad stelt vast dat de verwerende partij zelf erkent dat de ambtenaar-geneesheer de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de nodige zorgen in het herkomstland moet beoordelen. Zij maakt dan ook niet duidelijk waarom de ambtenaar-geneesheer daarbij zonder meer geen rekening zou moeten houden met de stukken die in dit verband door de verzoekende partijen bij hun aanvraag zijn gevoegd, en waarop zij zich uitdrukkelijk beroepen om de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de zorgen te betwisten.

Verder voert de verwerende partij aan dat, waar de verzoekende partijen stellen dat het nieuwe element zou bestaan in de algemene verslechtering van de situatie de eerste verzoekende partij, zij niet betwisten dat reeds in het kader van de vorige aanvraag werd vastgesteld dat de eerste verzoekende partij voor haar aandoening terecht kan in het herkomstland. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partijen niet aantonen waarom de eventuele verslechterde medische situatie een invloed zou hebben op de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de zorgen. De Raad benadrukt dat uit de hoger gemaakte vaststellingen is gebleken dat de verzoekende partijen wel degelijk verschillende elementen inroepen die volgens hen een invloed hebben op de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de zorgen (zoals hun arbeidsongeschiktheid en de vaststellingen die blijken uit het vonnis van 7 september 2018). Het is daarbij overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet precies de taak van de ambtenaar-geneesheer om deze elementen te beoordelen, in eerste instantie om na te gaan of deze elementen artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet reeds eerder waren ingeroepen, en vervolgens desgevallend inhoudelijk.

Ten slotte gaat de verwerende partij in op de situatie van de tweede verzoekende partij. Zij stelt dat de ziekte van de tweede verzoekende partij geen nieuw element kan zijn, aangezien voor haar een afzonderlijke aanvraag werd ingediend en werd vastgesteld dat haar medische situatie niet van die aard is om haar te machtigen tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De eerste verzoekende partij zou niet aantonen op welke wijze de medische toestand van haar echtgenote de toepassing van het voormelde artikel 9ter, § 3, 5° zou uitsluiten. Ook wijst de verwerende partij met betrekking tot de arbeidsongeschiktheid van de tweede verzoekende partij op de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer in het medisch advies dat op haar betrekking heeft, met name dat voldoende lichaamsbeweging het herstel kan bevorderen. Verder stelt de verwerende partij dat de arbeidsongeschiktheid enkel wordt bepaald tot einde juni (2019), dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de tweede verzoekende partij na haar terugkeer niet tewerkgesteld zou kunnen worden en dat wordt gewezen op de context na terugkeer, met name de aanwezigheid van familieleden (meer bepaald de broer en twee zussen van de tweede verzoekende partij). De Raad wijst erop dat hij hoger reeds heeft vastgesteld dat de eerste verzoekende partij de ziekte en de arbeidsongeschiktheid van haar echtgenote specifiek heeft ingeroepen als nieuw element in het licht van de toegankelijkheid van de voor haar (zijnde de eerste verzoekende partij) noodzakelijke zorgen. De verwerende partij kan dan ook niet voorhouden dat de ambtenaar-geneesheer deze elementen niet zijn beoordeling had moeten betrekken. De Raad benadrukt nogmaals dat de ambtenaar-geneesheer in het medisch advies met betrekking tot de eerste verzoekende partij in het geheel niet is ingegaan op deze elementen. Dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voor het eerst verwijst naar een aantal elementen die in het medisch advies met betrekking tot de tweede verzoekende partij voorkomen, doet hieraan geen afbreuk. Deze overwegingen maken immers een *a posteriori*-motivering uit, waardoor het gebrek aan zorgvuldigheid, minstens de schending van de formele motiveringsplicht, niet kan worden hersteld. Bovendien betreft het reeds inhoudelijke overwegingen, die in het kader van de thans bestreden beslissing, die genomen is op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, zelfs nog niet aan de orde zijn. Vervolgens lijkt de verwerende partij ook uit het oog te verliezen dat het *in casu* relevante medisch

advies dateert van 12 maart 2019 en het voorliggend verzoekschrift van 26 april 2019. Zij maakt niet duidelijk waarom het feit dat de arbeidsongeschiktheid werd bepaald tot eind juni 2019 niet relevant zou zijn bij het opstellen van een medisch advies op 12 maart 2019. Ook maakt zij niet duidelijk waarom de verzoekende partijen in hun verzoekschrift van 26 april 2019 reeds zouden moeten speculeren over een al dan niet verlenging van de arbeidsongeschiktheid na juni 2019 en op welke manier zij twee maanden voor het aflopen van deze periode reeds een eventuele verlenging hadden moeten aantonen. Ten slotte beperkt de verwerende partij zich tot een loutere bewering dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de tweede verzoekende partij na haar terugkeer niet tewerkgesteld zou kunnen worden. Bijkomend wijst de Raad erop dat de ongegrondheidsbeslissing die werd genomen met betrekking tot de medische problematiek van de tweede verzoekende partij hoe dan ook op 30 september 2019 werd vernietigd door de Raad, bij arrest nr. 226 924. Deze beslissing wordt aldus geacht nooit genomen te zijn geweest.

Met haar betoog kan de verwerende partij geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de Raad. Op de overige besproken onderdelen van het enig middel, zoals aangaande de arbeidsongeschiktheid van de eerste verzoekende partij zelf, gaat de verwerende partij niet in, zodat zij hieraan hoe dan ook geen afbreuk kan doen.

Gelet op het bovenstaande moet worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer bij het opstellen van zijn medisch advies van 12 maart 2019 op meerdere vlakken onzorgvuldig heeft gehandeld, minstens dat hij over meerdere elementen geen motivering in zijn medisch advies heeft opgenomen. Bijgevolg ligt een schending voor van de zorgvuldigheidsplicht, minstens de formele motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter, § 3, 5° *juncto* artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet. Hieruit volgt dat de bestreden beslissing, waarin met verwijzing naar het medisch advies van 12 maart 2019 wordt vastgesteld dat de ter ondersteuning van de aanvraag van 30 november 2018 ingeroepen elementen, reeds waren ingeroepen in het kader van de eerdere aanvraag van 31 december 2015, niet overeind kan blijven. Verder heeft de Raad vastgesteld dat hij op meerdere vlakken zijn wettigheidstoetsing niet kan doorvoeren, zodat de bestreden beslissing zelfs alleen al om deze reden moet worden vernietigd.

3.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Op andere vlakken kan de Raad dan weer zijn wettigheidstoetsing niet doorvoeren, zodat de bestreden beslissing ook om deze reden moet worden vernietigd. De overige aangevoerde schendingen behoeven dan ook geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De bestreden beslissing moet worden vernietigd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er moet dan ook niet worden ingegaan op het betoog van de verwerende partij met betrekking tot de vordering tot schorsing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 maart 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE